

Sygn. akt II CSK 558/13

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...]
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 2 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda A. G. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 kwietnia 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do oczywistego, tj. kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Tych wymagań skarżący nie spełnił.

Skarga kasacyjna została oparta na zarzucie naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. i art. 65 k.c. w związku z licznymi przepisami ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2000 r., nr 80, poz. 903, ze zm.). Zarzut ten nie mógł zostać uznany za oczywiście uzasadniony. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz szczegółowe wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, w związku z czym w sprawie w ogóle nie mogło być mowy o naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c. Poza tym Sąd Apelacyjny szeroko omówił przyczyny, dla których przyjął określoną wykładnię uchwały podjętej przez pozwaną Wspólnotę oraz wskazał, z jakich względów nie uznał tej uchwały za niezgodną z przepisami prawa oraz naruszającą zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób naruszającą interesy powoda. W wywodach tych uwzględniono także stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale 7 marca 2008 r. (III CZP 10/08, OSNC 2009, nr 4, poz. 51), zgodnie z którym właściciel lokalu mieszkalnego ma obowiązek ponosić wydatki związane z utrzymaniem w należyтым stanie balkonu stanowiącego pomieszczenie pomocnicze służące wyłącznie zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych osób zamieszkałych w tym lokalu, natomiast wydatki na remonty i bieżącą konserwację części budynku, które są elementem konstrukcji balkonu trwale połączonym z budynkiem, obciążają wspólnotę mieszkaniową.

Powód w skardze kasacyjnej ograniczył się wyłącznie do przedstawienia innej aniżeli przyjął to Sąd Apelacyjny propozycji wykładni zaskarżonej uchwały.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddaleniu podlegał zgłoszony w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek pozwanej o zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego. Pozwany nie zajął formalnego stanowiska w przedmiocie istotnego, konstrukcyjnego składnika skargi kasacyjnej, jakim jest zawarty w skardze kasacyjnej wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania, ograniczając się do wskazania w uzasadnieniu pisma z dnia 3 września 2013 r. orzeczeń Sądu Najwyższego dotyczących przesłanki „oczywistości skargi kasacyjnej”. Lakoniczne w tej części powyższe pismo w istocie nie stanowi odpowiedzi na skargę kasacyjną, nie obejmuje bowiem swoją treścią

kwestii będących przedmiotem oceny Sądu Najwyższego na tzw. posiedzeniu przedsądowym.

[aw]

es